

PE 2020/48 – 14 de abril de 2020

A col·laboradors i jesuïtes de la Província d'Espanya

Benvolgudes amigues i amics:

Bona Pasqua de Resurrecció! M'atreveixo a enviar-vos aquest missatge a totes les persones de totes les nostres obres apostòliques, al personal, a les famílies, a tants nens, nenes i adolescents, a milers d'antics alumnes i alumnes i als meus estimats jesuïtes. El Papa ens recordava el "**dret a l'esperança**" que sorgeix de la resurrecció de Jesucrist. A això estem cridats des d'un context nou on haurem de rellegir tant les Preferències Apostòliques Universals de la Companyia com el Projecte Apostòlic de la Província.

En tot aquest període de confinament, s'ha alçat amb força **la importància de la cura**, com assenyalava Alain Touraine. Una cosa que potser havíem oblidat o posposat donant prioritat al rendiment, l'efectivitat, l'assoliment econòmic... Mirant el que fem com a Província, trobem molta cura en els diversos sectors: cura social, cura espiritual, cura educativa, cura de joves en acollida, cura en hospitalitat, cura pastoral de joves, cura en acompanyaments... Aquesta variada cura ha seguit arribant a moltes persones per mitjans telemàtics o directes, i és un signe petit de la nostra aportació. Mirant la societat en el seu conjunt, l'agraïment va al personal sanitari que ha pres la primera línia, al costat dels que es dedicaven a l'alimentació, transport, seguretat, etc., i on, de ben segur, esteu molts dels que llegiu aquesta carta. Especialment, vull assenyalar el nostre personal en infermeries de la Província que ens acompanyen, i donen tot el seu ésser per la salut de molts ancians jesuïtes. Mirant l'Església, molts altres contribueixen a Càritas, hospitals, residències... en cada un d'aquests serveis sentim, juntament amb l'agraïment, que la *cura* és la clau (i és la salvació). A través d'aquestes accions, el cor de Jesús està sentint el dolor de la multitud (Mt 9, 36). En aquests temps, es fa més evident la cura silenciosa de tantes persones, sobretot dones, que segueixen fent el que cal fer de forma totalment gratuïta, sense esperar res i sense rebre paga, anticipant el gust del Regne.

Com a cristians des de claus ignasianes, hem percebut que, davant **la pregunta sobre Déu**, volem seguir *responent amb els mitjans al nostre abast*. No volem una visió de Déu fonamentalista, carregat de normes o d'exigències externes. Volem més un Déu que ens ajudi a caminar amb altres persones, que ens doni llum per al camí, que ens ajudi a crear fraternitat des de la comunitat, des del silenci i des de l'acció per la justícia. Es tracta d'una unió singular que ens porta a percebre que ens queda camí per fer: l'alumnat que no ha pogut seguir classes per no tenir mitjans tècnics per a això, els immigrants que no troben manera de vida, les persones que se senten amenaçades davant la pèrdua de la feina o de les ajudes socials, la sensació d'angoixa i pèrdua de sentit, la soledat de nens, nenes, joves i grans... Com Província, es tracta de *veure com articular una resposta conjunta* a cada sector o entre sectors des d'una coordinació i una acció conjunta més gran: ajudar-nos des dels centres socials i d'hospitalitat, des d'uns col·legis a altres, des de les obres de cooperació de forma conjunta i des de les parròquies o comunitats cristianes que acompanyem; i, a més, compartir el que tenim en una campanya solidària provincial que està per definir, comunicar-nos idees i anàlisis que enfoquin la situació cap a la justícia pels més febles, i transmetre la causa de tot això que és el Déu de Jesús, que

ens dóna força i que és raó de la nostra esperança (1 Pe 3,15). La reflexió en comú des de cada lloc concret es converteix en l'aliment que ens ajudi a respondre cristianament i a construir, des de cada sector o plataforma, un conjunt de reflexions que es puguin articular de forma més robusta.

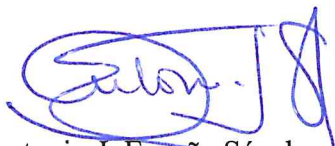
Acabo amb algunes *propostes concretes* per a nosaltres com a Província. Al principi, esmentava moltes persones que estan compromeses de diverses formes contra aquesta pandèmia. La veritat és que tan sols som una petita fracció en aquest país i la nostra aspiració és limitada. Però, potser, junts podem tractar de dur a terme *iniciatives que moguin cap a l'esperança i cap a la justícia*, pensant en tantes institucions, associacions i comunitats cristianes a qui se'ls fa arribar aquest missatge.

Des de les persones que som i les que coneixem, podríem fer *més passos*. Hem d'unir les nostres forces com institucions pastorals, educatives, socials, com antics alumnes, com famílies i com a Església, per proposar un nou model que ajudi a viure des de la solidaritat amb els més necessitats precisament als que poden decidir en els diversos nivells polítics. Les ferides actuals (socials, ideològiques, territorials) es poden convertir en cicatrius si, com diu Ignasi de Loiola, som capaços de "salvar la proposició del pròxim" abans que condemnar-la (Ex. 22).

A més, des de les nostres ONG per a la cooperació i les xarxes internacionals jesuïtes, es pot seguir demanant un govern mundial i internacional sòlid i basat en el consens i la justícia. Es tracta de demanar una Constitució de la Terra, una forma dialogada de protegir la justícia entre nacions en aquesta Casa Comuna. Les iniciatives ciutadanes obertes que influeixin en els governs poden ajudar a un fi comú constructiu i humanitzant. El P. General el passat dia 2 d'abril esmentava les noves possibilitats d'aquesta dramàtica situació per no deixar ningú enrere i reforçar les relacions més justes.

Acabo tornant sobre les paraules del Papa Francesc, la resurrecció ens dóna "dret a l'esperança". Tant de bo que, com Companyia de Jesús i tantes persones properes i vinculades, Déu ens doni llum per trobar el consol del Ressuscitat enmig de les ombres. Demanem al Déu de la Vida forces per tot això, units i, també, actius per construir el millor per a la humanitat, AMDG

Una abraçada a tots i bona Pasqua!

Antonio J. España-Sánchez, S.J.
Provincial de España